

KOLÁŽ

1.
číslo

Jednoznačné jedničky našeho prvního čísla.
Bronzové medailistky z krajského finále sportovních
her v basketbalu. Gratulaceeee!!!

Úvodník

Nejdříve trocha poučení a rozšíření obzorů. Co je to vlastně koláž? Tento pojem odvozuje svůj původ z francouzského „collage“ znamenající lepení. Zahrnuje celou řadu výtvarných technik ve dvou- i třírozměrném prostoru. Jako materiál nejčastěji slouží tisky, reprodukce, fotografie, textil nebo nalezené předměty. Pojem „koláž“ se přenesl do dalších oborů, v nichž se užívá sestřihu a spojení různých částí do nového celku. A to už jsme u objasnění hlavního důvodu, proč jsme si jako název pro náš časopis vybrali právě KOLÁŽ.

Toto první číslo vzniklo právě jako sestřih a spojení různorodých témat, námětů a nápadů, které se spojily v jedinečný nový celek, který právě teď držíte v rukou nebo máte otevřený na sociálních sítích.

Jsme velká škola a při každodenním učebním shonu, přebíhání z učebny do učebny, z patra do patra ani nemáte šanci potkat všechny ostatní studenty, učitelé své kolegy a sdělit si, co zajímavého se ve škole stalo, čeho jsme se zúčastnili a co se plánuje. Proto je teď tady pro vás KOLÁŽ, která vám chce připomenout, co zajímavého se událo v uplynulých třech měsících tohoto školního roku, chce vám poskytnout tipy na zajímavé čtení, filmy a rozhovory s lidmi Slovaňáku.

Nacházíme se teď na prahu nového roku. Rok 2022, na pohled pěkné souměrné, lehce i magické číslo. Všichni si asi říkáme: Jaký bude? Bude lepší než předchozí rok? Bude už konečně zase normální? Kdo ví? Covid nám všem poslední dva roky hýbe s životy tak, jak jsme si rozhodně nedokázali představit ani v těch nejdivočejších snech. Tak zkuste v této turbulentní době zůstat optimistickými, zdravými, plnými nápadů, s úsměvem na rtech a ať vás v tomto roce potkají jen samé úžasné zážitky.

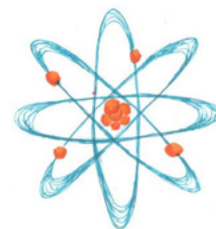
VAŠE REDAKCE

P.S.: Přijde ti, že v tomto čísle něco chybí? Máš nápady, jak časopis vylepšit? Chtěl bys jen občas něčím zajímavým nebo zábavným přispět? Tak neváhej a připoj se k nám. Přivítáme každého nadšence

Mozaika slovaňáckého dění

Školní rok 2021/22 naštěstí začal prezenční výukou a téměř po roční pauze se konečně rozběhly všechny studentské akce, na které bývali naši studenti zvyklí v době, kdy organizaci školního roku nediktoval a neomezoval jen covid. Všichni si opět s velkým nadšením užívali zábavy i poučení, neb nejen studiem je středoškolský student živ.

A stihlo se toho od září opravdu hodně, to můžete sami posoudit v této mozaice slovaňáckého dění, která mapuje období září – listopadu

Geografická exkurze do Vídně

Jedna z akcí, jež se v říjnu uskutečnila, byla geografická exkurze do Vídně. Našimi cestovateli se stali - třída V.A a spolu s nimi pan profesor Havelka a paní profesorka Machovská.

K podniknutí této exkurze vedly dokonce dva důvody! Kvůli pandemii nemohla minulý rok třída podniknout každoroční výlet do zahraničí, který se pravidelně koná ve druhých ročnících studia, a navíc si to třída vybrala jako odměnu za jejich vyhrané 2. místo v soutěži, která byla organizovaná naším studentským senátem.

V rámci exkurze si studenti mohli vybrat, jakou galerii by chtěli vidět, a měli tak třeba možnost potěšit své oči různými výstavami. Prohlídka opery se jim zajisté také musela líbit a stejně tak i Stephansdom, který taktéž navštívili. Odpoledne pak završili přidělem zábavy a adrenalinu v Prateru, kde se mohli všichni pořádně uvolnit a vyzkoušet všelijaké kolotoče, autodrony či horské dráhy.

Do světa! Kréta

Spolu s pány profesory Hruškou a Chalkem někteří studenti ze 3. a 2.X vycestovali ještě dál než pouze do Vídně. Navštívili Krétu. Čekalo je fyzikální měření tíhového zrychlení za pomoci kyvadla, hustoty vody nebo úhlu světla nad obzorem a pak také návštěvy hned dvou místních škol. Účelem nebylo naučit se řecky, ale spíše poznat tamější studenstvo. Přiblížila se jim tak výuka, ale také životní styl, kterým lidé na Krétě žijí. Na technické univerzitě se mohli seznámit s experimentálním automobilem poháněným vodíkem, jež se nejspíše v budoucnosti bude používat. Naše výprava se také pokochala výhledem na botanickou zahradu Musora a podívali se i do Rethymna, kde také provedli další měření.

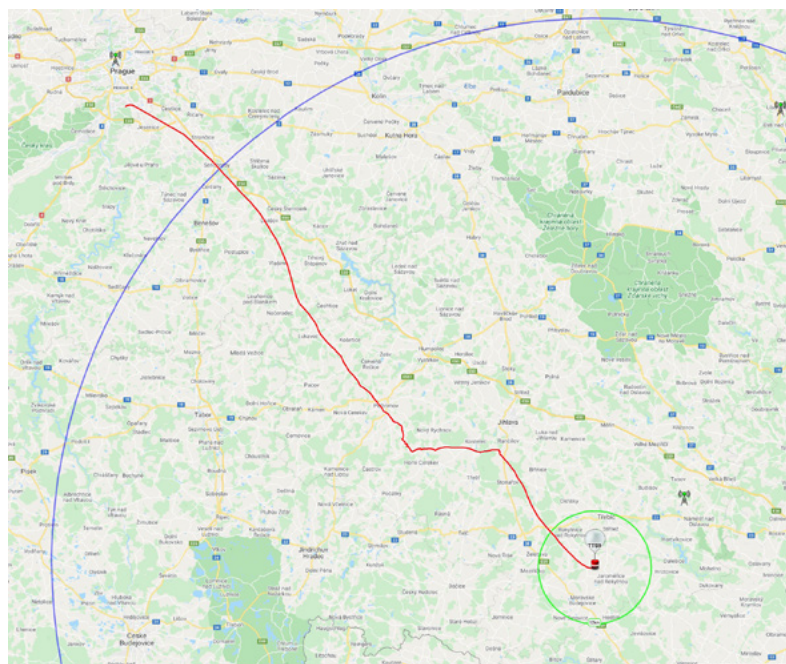
Kromě hledání odpovědí na fyzikální a dějepisné otázky, sem tam kladené profesorem Chalkem, si naše expedice mohla oddechnout a užít si i výlet na pláž, kde si zahráli beachvolleyball.

Dotkni se vesmíru

Abychom se dostali na začátek, musíme se vrátit zpátky v čase až do března. Naši studenti byli osloveni organizací Dotkni se vesmíru, aby se zapojili do jejich projektu. Jak už to tak bývá, nějací dobrovolníci se našli a těm byly postupně zasílány pracovní listy na vyplnění. A jak šel čas, začali pracovat na stavbě sondy. A opravdu. Povedlo se. Sonda byla sestavena a jediné, co zbývalo, vypustit ji. A tak se 23. září tři z našich studentek Monika V. Ferdusová, Natálie Kočová a Veronika Babíková ocitly v autě s panem profesorem Císařem a panem profesorem Vozákem a všichni měli namířeno do Prahy. Po několika hodinách se potkali i s mediálním štábem a ostatními členy projektu v meteorologickém ústavu. Za pomoci balónu naplněného heliem se sonda vznesla. Čas na procházku po Praze ale neměli. Sonda měla dopadnout blízko Třebíče a cesta byla dlouhá. Naši výpravu však čekalo nepříjemné překvapení, a to že nakonec místo dopadu bude úplně jinde, u Moravských Budějovic. I to se nakonec změnilo a naše studentky i s pány profesory se ocitli u kukuřičného pole, kam sonda spadla. Tam se jim ale do cesty postavila další překážka. Traktor. Profesor Vozák se nakonec, hnán touhou najít sondu, odvážil a vlezl do pole. Když se s ní asi po 20 minutách vynořil, všichni mohli nadšeně jásat. Radost jim však nevydržela moc dlouho, další den totiž zjistili, že sonda minutu po svém vypuštění přestala fotit, ale naštěstí nasbírala alespoň cenná data.

Bílá pastelka

Práce šlechtí. O to více šlechtí nesobecká práce pro druhé.

O tom, zda je v tomhle světě vůbec něco nesobeckého, by se dalo diskutovat, ale tentokrát bychom tak mohli označit práci, kdy vám na konci dne nezůstane více než tričko na památku, ochraptělý hlas z neustálého oslovování kolemjdoucích a dobrý pocit. Pokud moje nápovědy nebyly dostačující, pak dodám, že mám na mysli charitativní činnost. Ať už se na takové činnosti podílíte jakýmkoli způsobem, vypovídá to o vašem charakteru velmi vlídné věci. Ovšem stále je tu ten diametrální rozdíl, když pro vás charita představuje měsíční odchod financí z vašeho konta a když pro vás představuje několikahodinové stání venku na mrazu s těžknoucí kasičkou kolem krku, plnicí se penězi, které vy už nikdy neuvidíte. Když si ale uvě-

domíte, že sami sebe takovým podmínkám vystavujete kvůli charitě pro nevidomé, budete nakonec rádi, že už nikdy neuvidíte jen ty peníze.

Když nám bylo ve třídě nabídnuto, že se můžeme zapojit do vybírání peněz pro charitativní organizaci Bílá pastelka, skočili jsme po tom prakticky všemi deseti. Určitě v tom sehrálo roli i „ulití se“ ze školy, možná to byl dokonce hlavní aspekt, proč jsme se tak rozhodli. Jednoznačně zní ale mnohem lépe, když řeknu, že jsme prostě dobráci od kosti. Takže ano, bylo to tak.

Když jsme se měli rozdělit do dvojic, tak jsme to asi také nijak zvlášť neprožívali. A pak jsme dostali školení, kasičky, sto malých barevných pastelků a začalo to být lehce zavazující. A teď se dostáváme až do dne D. Zatímco předchozí dny jsme se vzájemně popichovali a sami ze sebe si

dělali legraci, jaké dotěrné taktiky a přesvědčovací metody budeme na oslovované tasit, najednou jsme jaksi stáli na place před poliklinikou a naše charisma mělo začít plnou silou oslňovat potencionální přispěvatele. Teď se tak ještě rozhoupat. V tichosti a lehkých rozpacích jsme na sebe hodili trička s logem charity a pečlivě si nachystali pastelky i schránku na příspěvky.

„Tak běž, ne?“ mysleli jsme si oba o tom druhém navzájem. Inu, to se něco takového lehce řekne, ale běžte a „na férovku“ přijďte k tomu pánovi s prosbou o peníze, to už není vůbec tak jednoduché. Věřte nebo ne, po tomhle všem, co jsem právě popsala, jsme tam nakonec jenom nestáli, ale opravdu jsme vybírali. Upřímná rada, kterou bych v rámci tohoto vyprávění chtěla všem čtenářům dát, zní: „Neberte se zbytečně

vážně." Kdybyste tak neučinili, zřejmě byste po prvním velice vlídném „ne“ dlouho nepokračovali. Zasmějte se sami sobě. Vždyť jak komicky tam ta „děcka“ stojí, v tričkách, do kterých by se vešla tak třikrát, mrazem prolezlá a neustále papoušující tu samou větu. Jo, ideální je, když toho samého člověka oslovíte víckrát v rámci pár minut, na to jsem opravdový přeborník já.

Reakce oslovených byly vskutku různorodé. Od deseti nejruznějších druhů „ne“, které jsme následně klasifikovali do čtyř kategorií, mezi nimiž je například i pohrdavé s lehkým uchechtnutím (závažnost netaktnosti klasifikována jako 3 na naší čtyřstupňové škále), až po poznámky typu: „To vypadá spíš jako byste prodávali cigára,“ jsme tam stále chodili od člověka k člověku a neustále opakovali: „Dobrý den, nechtěli byste přispět na...“

Diverzita zkrátka opravdu neznala hranic. Jedni se nám zasmáli a pokračovali dál, jiní se zastavili a několik desítek minut povídali o svém mládí a další nám hodili symbolických pár korun takzvaně „na lízátko“. Někteří se dařilo více a za tři hodiny

neměli co dělat, někteří prodali osm pastelek a jiní si jich deset sami koupili, aby proces tržeb urychlili.

Suma sumárum to jistě byla cenná zkušenost, kterou ale mnozí budou vidat už jen ve svých nočních můrách. Dobrá, to opět krapet přeháním. Nerada bych na vás měla špatný vliv a od podobné činnosti vás odrazovala, protože jestli jsem něco ještě nezdůraznila pořádně, pak je to fakt, že jsou dobrovolníci, co opravdu půjdou a pro charitu budou vybírat, neskutečně důležití a nápomocní. Jsou krásným projevem solidarity, kterou jako společnost potřebujeme. Vizme přes, často malicherné, naše neštěstí neštěstí jiných a pomozme jim. A v momentě, kdy vám na konci dne zbude jen ten tak často omílaný „dobrý pocit“, můžete si být jistí, že jste vykonali dobro, co se vám jednou vrátí zpět.

Na závěr se s vámi proto podělím ještě o jeden zážitek. Když už jsme na place stáli tak hodinu a první vlna entuziasmu už z nás opadala, zastavili jsme paní, co venčila psa. Když jsme se jí zeptali, zda i ona přispěje, nejenže ani na chvíli nezaváhala a hned hledala drobné, ale

řekla nám něco, co jsme si v průběhu dne museli několikrát opakovat a vždy, když šlo do tuhého, jsme si navzájem řekli jen: „Mysli na paní se psem.“ Řekla nám totiž: „Jsem hrozně ráda, že někdo tady tu otřesnou práci dělá. Vidět pohledy některých lidí, tolikrát si vyslechnout odmítnutí a k tomu všemu si zachovat pozitivní mysl a na dotyčného se usmát, to vyžaduje hodně sebekontroly. Máte můj obdiv, že to děláte, protože je to potřeba. Je potřeba mít lidi, co dobrovolně jdou a tohle podstoupí.“ A pokud tohle nevypovídá o důležitosti vzájemné pomoci, pak už asi nic.

Halloween

„Tak snad Dušičky, ne?“

Známe to. Chodit od domu k domu v maskách a vybírat od domácností odměny v podobě sladkostí s naší kulturou holt nikdy moc dohromady nešlo. Jenže nás řeči typu „takhle to tady neděláme“ a „tohle k nám nepatří“ rozhodně nezastaví. Vlastně nejsou ničím jiným než zámkou, proč to udělat s o to větší vervou. Navíc je to výjimečná příležitost vidět své přátele v nejrůznějších šílených maskách, pozorovat jejich odvahu, zatímco se na plátně prohání jeden psychopatický vrah za druhým, a užívat si kulturu, jejíž jazyk všichni tak nadšeně studujeme. A proto se na „Slovaňáku“ Halloween zákonitě slaví.

Bývá to ta jediná noc v roce, kdy z domu můžete vyjít v tom nejšílenějším, co máte v šatníku, nikdo nebude moct říct půl slova, a navíc se najdou i tací, co váš vzhled dokonce pochválí. Sice často slovy „to vypadá fakt strašně“ nebo „tak tebe jsem se reálně leknu“, ale je to ta jediná noc, kdy vás hodnocení tohoto typu vlastně potěší.

Pro nás to byla i ta jediná noc, kdy se naše třídy, kde se běžně děsíme jen nad testy z biologie nebo zkoušením z matematiky, proměnily v útočiště krvelačných nadpřirozených příšer a maniakálních vrahů. Atmosféru podtrhla štědrá dávka rozsypaného popcornu na podlaze, jak

ostatně bývá v kinech zvykem. Škola byla plná děsu, hrůzy, ale zároveň i pobavení a radosti a aby vydržela co nejdéle, všichni napnuli síly už od samého rána.

Příchod ke dveřím školy to byl opravdu hodně napínavý, uvnitř jen tma a plno kouře. Jestli náhodou nehoří?, to si říkal snad každý. Prvotní ranní šok umocnilo ještě pár testů, které jsme si museli ten den nevyhnutelně napsat, ale na večer jsme se všichni tolik těšili, že nám nic nemohlo pokazit náladu.

Hranice mezi děsivým a zábavným je vlastně překvapivě tenká, proto se mnozí čas od času bojí docela rádi. Možná jsme kvůli tomu lehce šílení, nepochopitelní, divní. Ale právě to nás do určité míry činí lidmi jako takovými. Tak snad se příští rok sejdem, abychom vyděsili jeden druhého ještě jednou a nasmáli se u svých šokovaných výrazů, moji milí děsiví.

Slovaňácký adapták

Ještě na chvíli se vrátíme na úplný začátek školního roku, který se nesl ve znamení adaptačních kurzů prvních ročníků. Takový kurz je rájem pro všechny, co zbožňují společnost a zábavu, ale jak se s takovou situací popere zarytý introvert? Toť otázka, a proto vám přinášíme pohled jedné malé římanky a jedné studentky 1B. Takové to tedy bylo jejich očima:

Adaptační kurz má pomoci vytvořit dobré vztahy mezi spolužáky. K tomu je ale zapotřebí socializace, kterou já bohužel neovládám.

Během prvního dne adaptačního kurzu se mnou navázali konverzaci tři lidé. To pro mě byl ohromný úspěch. Konverzace ale většinou skončila, jakmile jsem něco řekla. Holt já a komunikace prostě nejsme kamarádky. Se spolubydlícími na pokoji jsme si většinou vyměnily jen pár slov, což mi nijak nevadilo, stejně jsem neměla něco zajímavého, o co bych se mohla podělit.

U jedné z aktivit jsem seděla u stolu s dalšími sedmi spolužačkami. Bavily jsme se tam tak trochu všechny. Nejvíce jsem si ale rozuměla s Elen a Eliškou, zakladatelkami Introvertního klubu. Mluvily jsme hlavně o videohrách a anime.

Následující den se celá třída sešla na sedačkách na chodbě. Většina se mezi sebou bavila a vyměňovala si kontakty na své sociální sítě. Já a pár dalších lidí jsme jen stáli opodál a takzvaně jsme „introvertovali“. Během pár minut se k nám připojily i Eliška s Elen. Začaly se se mnou bavit a přijaly mě do svého klubu. Zanedlouho jsme zapředli i krátkou konverzaci s Ester, Luckou a Kiki, mými spolubydlícími.

S naší introvertní trojicí, případně i s dalšími introverty, jsme úspěšně přežili celý adapták. Tím nechci říct, že by byl špatný, ale socializace je pro asociálního člověka jednoduše složitá. Jsem ráda, že jsem součástí našeho čtyřčlenného Klubu introvertů, do kterého jsme oficiálně přijaly i našeho proroka Lucku, a nemusím se tolik bát mluvit s ostatními. Takže vlastně nakonec byl cíl adaptačního kurzu naplněn, a ve třídě tak máme dobré vztahy. Introvertně-extrovertní.

První školní den na nové škole. Každý si pod tím představí něco jiného. Někdo se ho bojí, další se na něj těší. A co teprve první týden? My jsme v tu dobu měli adapták. Ano, začíná se hned první den a nekončí se do konce týdne.

Já bych tomu „adapták“ až tak moc neříkala, spíš dovolená. Možná se mi to líbilo takhle moc kvůli tomu, že jsme právě vycházeli z takzvané „covidové krize“ (covid sice neodešel, ale už se situace zlepšovala). Já jsem na dovolené nebyla už dva roky (a stejně typická dovolená naší rodiny vypadá tak, že se většinou povalujeme na pláži). Zde žádná pláž nebyla, ale to přece neznamená špatnou dovolenou.

A tak ten den přišel a já už musela překonat pouze jednu překážku: antigenní test. Popravdě řečeno, měla jsem strach. Překvapilo mě, že z naší třídy se na první den školy muselo testovat pouze tak 5 lidí. Naštěstí bylo vše v pořádku a mohla jsem se jít setkat i s ostatními. Bylo nás tu hodně a nikoho jsem neznala... až na jednu holku, se kterou jsem se seznámila na přijímačkách. Jako by nás tu nebylo dost, přišel za námi náš „průvodce“ jménem Ondra. Před dávnou dobou, v roce 2016 byl on na našem místě, byl žákem I.A... Ano, vím, tou „dávnou dobou“ to trochu přeháním, ale jen se zamyslete, co jste dělali v roce 2016? A co děláte teď? Ten čas ale letí, no ne?

Prohlídku školy jsem si moc užila, myslím si, že nejvíce se mi líbila chemická laboratoř. Po obědě, který byl naprosto úžasný, následovala klidná cesta autobusem. Hned, jak jsme přijeli, vyskytl se další důvod k obavám. Nikdo se mnou nechtěl být na pokoji. Víím, že to bylo hlavně kvůli tomu, že už se všichni ostatní domluvili, kdo bude s kým, ale vyvolalo to ve mně strach. Nakonec ale vše dopadlo dobře, moje spolubydlící byly super. :D

Pokoj nebyl špatný, dalo se v něm spát. Ani mi v noci nebyla zima, což jsem slyšela, že u ostatních byl dost velký problém. Když jsme se z pokoje přesunuli ven (a to myslím doslova), čekalo na nás několik dní plných seznamovacích her a jiných zábav. Osobně si myslím, že vše bylo

zorganizováno velice zábavně (potlesk všem organizátorům a pomocníkům, odvedli jste úžasnou práci).

Nechyběly výlety, ani diskotéka. A pokud si pod „diskotékou na adaptáku“ představujete všechny účastníky akce nacpané v jídelně, hraje hudba, kterou by pravděpodobně dávali v rádiu a půlka žáků málem usíná, druhá se snaží o jakýsi tanec, tak na to rychle zapomeňte, tak to bylo na ZŠ. Založte nový soubor s názvem „vzpomínky ze SŠ“, protože tohle bylo něco úplně jiného. Opravdová párty a interakce s ostatními prvními ročníky.

Tohle byl asi jediný nedostatek. Jako někdo, kdo nastoupí na šestileté studium na Slovaňáku (jinak řečeno, Říman), jsem měla pocit, že navázání nějaké konverzace s žáky z ostatních tříd bylo pro mě těžší.

Ale jinak si myslím, že to bylo úžasné. Splnil svůj úkol, opravdu jsme se adaptovali. Ale kvůli tomu, že tento článek možná čtou i ti, kteří se na Slovaňák teprve plánují dostat, už nebudu mluvit o tom, co se všechno odehrálo, žádné spoilery. To si zažijte sami, já vám mohu jen říct, že si to s velkou pravděpodobností náležitě užijete. Jsem si jistá, že většina z nás má na adapták překrásné vzpomínky, tak si společně zavzpomínejte. Jaký byl váš první týden na této škole?

Mahenova knihovna

Knihovny. Místa klidu, ticha a ztělesnění moudrosti, jež ale v lidech vyvolávají různé pocity. Jsou tací, co zaujatě očima projíždějí každou polici, tací co nudou usínají a někteří se ani neodvážejí přes práh přejít, ti se snad bojí, že by na něm shořeli. Proto i reakce na exkurzi do Mahenovy knihovny v Brně byly rozličné. Tři hodiny bez učení zní sice lákavě, ale pomůžete si od toho v knihovně?

Doba se mění a spousta, ještě před pár lety nepostradatelných, věcí, dnes již nenachází uplatnění. Takže jak je to s knihovnami?

Minimálně v té Mahenově se technických pokroků rozhodně neštítí, a tak i knihovny dostávají nádech sci-fi. Knihy si dnes již můžete vypůjčit sami za asistence prostého skenovacího zařízení, co vám za pár let možná přinese i kafe. Ať žije lidská pohodlnost!

Tímhle ale nechci opovrhovat technickým pokrokem, naopak jsem

vnitřně přesvědčena, že je mnohokrát efektivnější, když je veškerá databáze uložena někde v přístroji, než když ji v hlavě nosí starší paní za pultem. To možná vyznělo zle, neberte si to špatně, paní Puklová. Co se ale nezměnilo, tak to je obrovské množství titulů, co knihovny běžně nabízejí. Vlastně jsou teoreticky každým dnem rozsáhlejší. Třeba až někteří zavítají do knihovny znovu, najdou tam titul svého známého, nemohoucího dnes není nic.

Teď když se na to tak dívám, vůbec bych se nedivila, kdyby vás moje knihovnické průpovídky ani trochu nezajímaly. Ale ono je to vážně těžké udělat z knihovny místo, co bude zajímavé pro každého. Asi to budu muset zkusit jinak. Takže pokud vás zcela určitě nezajímají knihy, ale k hudbě už máte vřelejší vztah, pak by se vám možná mohl líbit hudební koutek s gramofonem. Pro všechny retro duše, mně spřízněné, by to mohlo být místo zaslíbené. Nebo po-

kud se cítíte mentálně tak na pět let, místní dětský koutek by vám mohl přijít vhod. Nebo pokud jste obdivovateli architektonických skvostů, přijďte, zakloňte hlavu a obdivujte nádheru místních stopů, stojí to opravdu zato.

Zkrátka a dobře, nesudte knihu podle obalu. Kdo totiž říká, že v knihovně existuje jediné hrobové ticho a čtení knih? Však si přijďte zahrát s přáteli například Aktivitu, hned pro vás bude knihovna o něčem jiném. Proto snažme se slepě nepřecházet pro nás stereotypní věci a nudné věci, ale zkusme porozumět jejich podstatě. Poněvadž ty největší divy často najdeme na místech, o kterých bychom to rozhodně předem neřekli.

HOVORY K PRAZE

Studenti 4.A se na sklonku září vydali na kulturně-historickou exkurzi do Prahy. Exkurze byla plná zážitků, ať už z nabitého programu či z toulek po pražských ulicích.

Ares: Sraz byl ve středu 29. září v 5 hodin a 10 minut.

Áďa: Ano, krutá to hodina pro už tak vyčerpané studenty maturitního ročníku.

Ares: Tak jest. Ale nebyl čas ztrácet čas. Vždyť už v 11 hodin nás čekala prohlídka Pražského hradu. A tak jsme, v hojném a většinovém počtu, nasedli do Metropolu směr Praha Hlavní nádraží. Jak bys zhodnotila cestu?

Áďa: Já velmi kladně, zrovna jsme vyjžděli z brněnského Hlavního nádraží, když jsem usnula, takže mi cesta uběhla velice rychle.

Ares: Mně vlastně také, povinná četba je partnerem do pohody i nepohody každému maturantovi. Společnost mi dělal sám Oscar Wilde.

Áďa: O půl deváté jsme již stáli v budově pražského hlavního nádraží. Před sebou jsme měli přemístění na Malou Stranu a vražedný výšlap na Hrad.

Ares: Vražedný? To je trochu silné slovo, nemyslíš?

Áďa: Pro mě to byl taky dost silný zážitek.

Ares: Na Hradě nás uvítala sympatická paní průvodkyně a vydali jsme se poznávat svatovítskou katedrálu. Uchvácení bohatou vnitřní výzdobou jsme nasávali bohatou historií místa. Dozvěděli jsme se o historických událostech vedoucích k dokončení této úchvatné gotické stavby.

Áďa: Taky nám bylo řečeno, že v katedrále schovávají hodně mrtvol - svatého Vaška, Rudu II. či Káju IV., dál i svatého Vojtu a Vítana, ti tam ale jsou jen částečně.

Ares: I tak se to dá říct. Nicméně nastal čas přesunout se do samotných hradních interiérů. Za pestrého výkladu paní průvodkyně jsme procházeli Starým královským palácem a obdivovali jsme jeho renesanční architekturu. Podívali jsme se i do Vladislavského sálu, já osobně jsem si ale na prohlídce nejvíce užil návštěvu onoho slavného okna, odkud Hrad roku 1618 nedobrovolně opustili královští místodržící Slavata a Martinic.

Áďa: Po dvou hodinách prohlídky a krátké procházce Zlatou uličkou jsme si to již každý po svém štrádo-

vali uličkami matičky Prahy a hledali stravovnu vhodnou i pro chudé studenty.

Ares: A nezapomeň, že jsem vás zatahla na Malou Stranu kde je, dle mého názoru, spousta zajímavých vládních budov či krásných ambasad.

Áďa: Nakonec jsme to zapíchli v jednom z fastfoodových podniků, na které je střed hlavního města vskutku bohatý.

Ares: No a pak už jsme se třídou a pány profesory nasedali na podzemní šalinu linky B, která nás zavezla k Hotelu Pivovar, který se na další dvě noci stal našim útočištěm. Po příjezdu na hotel jsme měli zasloužené volno.

Áďa: Někteří z nás nemohli odolat pohodlné měkké postýlce a ještě před večerní návštěvou divadla stihli i kromě líčení a česání vlasů i hodinkový šlofíček.

Ares: O půl sedmé jsme už stáli ve foyer Divadla na Vinohradech, kde v sedm hodin začínalo představení Gogolovy satirické komedie Revizor. Co se ti líbilo nejvíc?

Áda: No, asi to, že už to teď nemusím číst k maturitě. Co se nejvíc líbilo tobě?

Ares: Když řeknu, že Marek Lambora, budu znít hodně povrchně? Ale ne, musím říct, že představení bylo velmi povedené, přes skvělé kostýmy, vtipy i po herecké výkony Ondřeje Brouska, Aleše Procházky či Andrey Černé a dalších.

Áda: Tímto kulturním zážitkem náš střeďeční program končil. Ve čtvrtek byl v plánu historicky nabitý program.

Ares: Ale i kulturně! Nezapomínej, že jsme se hned ráno stavili na výstavu Czech Press Photo do Národního muzea. Fotografie z doby pandemie a jiných světových událostí posledního roku byly vskutku dechberoucí.

Áda: Dále na pořadu dne byla návštěva památníku parašutistů v Resslově ulici. Prohlídka byla sice krátká, ale atmosféra tohoto místa na nás dýchala po celou dobu.

Ares: Z té krypty mi doposud běhá mráz po zádech. Blížil se ale čas oběda, vydali jsme se tedy směr Josefov - staré židovské město. A tam už prohlídka s velice výřečným průvodcem.

Áda: To byla teda anabáze.

Ares: Ale nepřeháněj. Pravda, bylo to na dlouho, ale viděli jsme spoustu zajímavých míst, od Staronové synagogy přes radnici až po Starý židovský hřbitov.

Áda: Ano, zajímavé to bylo, ale po čtyřech hodinách poslouchání obsáhlého výkladu jsme i podle slov pana průvodce měli zkrátka "přežidováno".

Ares: Jak už bylo jednodenní tradicí dáno, večer nás čekalo divadlo. Místo klasiky jsme se ale odvážně rozhodli pro něco trochu víc experimentálního.

Áda: Hra Poutníci do Lhasy pojednávala o skupině teroristů snažící se o atentát na Dalajlámu. Komedialní formou kritizovala moderní "hipster" společnost...

Ares: Vousáče!

Áda: ... a její obsesi s morálními výrobky a jednáním. V hlavních rolích se nám představili úžasný a švarný Vojtěch Kotek (na kterého jsem z první řady měla výborný výhled), skvělí Matěj Dadák a Jan Holík.

Ares: Poté už nás čekaly krátké toulky noční Prahou.

Áda: Třetí a poslední den jsme si trochu přispali, čekal nás jen výšlap na Vyšehrad. Vzdali jsme hold mnoha slavným osobnostem na Slavíně a tím naše exkurze oficiálně skončila.

Ares: Tak jest, měli jsme rozchod před vyšehradskou katedrálou sv. Petra a Pavla a spousta z nás využila možnost v Praze zůstat i celý víkend. Celkově musím říct, že to byla velice vyvedená exkurze, nemyslíš?

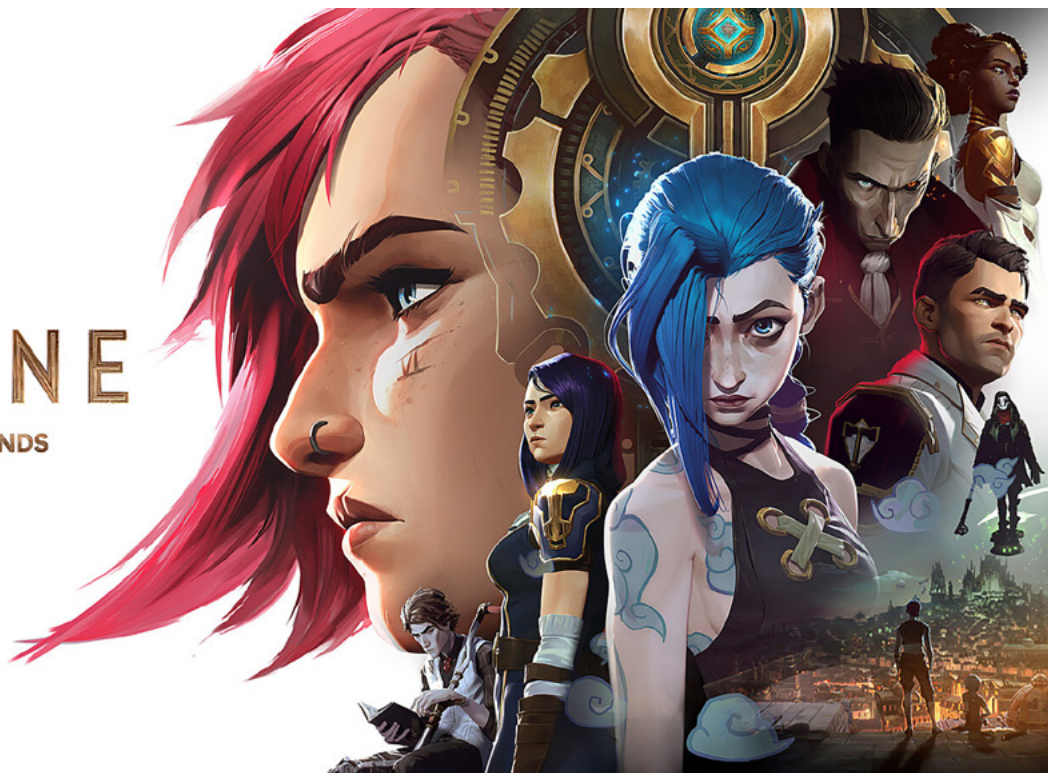
Áda: To určitě, cítím se vzdělanějším a kulturnějším českým občanem, který je poučen o krásách a divích hlavního města Prahy.

Akcí za první tři měsíce proběhlo ale mnohem víc, my jsme vám nabídli pár střípků z velké mozaiky dění. Vzhledem k opětovnému zhoršujícímu se stavu covidové epidemie nás krapet začínají obcházet obavy, zda budeme mít vůbec čím vyplnit naši mozaiku za další tři měsíce. Zůstáváme optimisty, takže to snad vyjde.

ARCANE

LEAGUE OF LEGENDS

Kultura

Recenze: **Arcane**

Motivy: animace, originální vizuály, videoherní adaptace

Dnes jsem se rozhodl napsat pár slov o Arcane, seriálu z netflixovské produkce. Ještě jsem silně uvažoval o Squid Game, ale nakonec jsem dal přednost Arcane a to už jen kvůli tomu, že mám opravdu rád kvalitní animace. Ať už šlo o neškodné seriály typu Gravity Falls, populární animované filmy od obřích studií jako třeba Spider-Man: Paralelní světy, nebo můj nejnovější objev, který mi doopravdy přirostl k srdci a do který stál neskutečné množství práce, Loving Vincent. Animace je zkrátka jedno z odvětví, kterému rád věnuji pozornost a dávám šanci, tím pádem jsem tak učinil i nyní.

Arcane je devítidílný animovaný seriál, který sleduje příběhové linie dvou dvojic postav. První z nich jsou dvě sestry, sirotci Vi a Powder, které se se svými kamarády pokusily o loupež v Piltoveru, což ale dobře nedopadlo. Druhé duo se skládá ze dvou vědců, Viktora a Jayce, kteří

se snaží uměle stvořit magii. To se jim později povede, ale rada zkušenějších se bojí, že by technologie Hextech (umělá magie) mohla padnout do špatných rukou a napáchat mnoho škody.

Na Arcane se mi nejvíce líbil jeho vizuál, který bych mohl přirovnat snad jen ke hře Borderlands. Jde v podstatě o 2D malby, které jsou vloženy na 3D modely. Občas, když byla na obrazovce vidět exploze či kouř, animátoři se rozhodli jít pro čistě 2D animaci, což vytvořilo kontrastující záběr, ve kterém byl 2D kouř na 3D pozadí. Hodně zajímavý detail.

Nejvíce mě asi bavil vztah sester Vi a Powder. I přes to, že se zde vyskytlo mnoho zajímavých vedlejších postav, nejvíce mě zaujala Vi a konkrétně její vztah s Powder. Byla to klasická dynamika dvou sourozenců, kdy ten starší musel dávat pozor na mladšího. Moje sympatie pro jejich vztah by se daly odůvodnit tak, že sám mám mladšího sourozence, tak-

že jsem se doopravdy dokázal vžít do role Vi, která opatrovala svou mladší sestru.

Postavy jsou koneckonců to, co fanoušci na Arcane tolik vychvalují. Já s nimi nemůžu než nesouhlasit. Každá postava, ať už i méně významná, byla sympatická a bylo zajímavé ji sledovat. Asi jediný charakter, který se mi zdál trochu zbytečný, byl Finn. Finn nám byl představen ve třetím aktu a plnil roli jakéhosi vedlejšího záporáka, i když v době jeho nástupu už na scéně záporák byl, Silco. Taky mi nesesl jeho design. Mechanická čelist a neustálé hraní si s něčím, ve Finnově případě se zapalovačem, mi přišlo až moc klišé a ohrané.

Arcane je až na výjimky velmi zdařilá videoherní adaptace. Vyniká hlavně po vizuální stránce. Od Arcane ale nečekejte žádnou velkolepou drama show se spoustou zvratů a úmrtí. Je to spíš oddechovka na zachmuřený podzimní večer. Tak směle do toho.

Hodnocení: 7,9/10

Recenze: **Porodní sestra z Osvětimi****Co víme o autorce?**

Autorkou knihy je Magda Knedler. Narodila se v Polsku a o válečnou tematiku se zajímala už od dětství. Ve svých knihách dbá na faktickou správnost. Za svou tvorbu obdržela již několik ocenění, jako je např. cena EMOCJE, udělovanou za „romány, jež dokládají, že žánrová všestrannost a spisovatelská pracovitost jdou ruku v ruce s vysokou literární kvalitou“.

O čem kniha je?

Porodní sestra z Osvětimi je kniha napsaná podle skutečné události, která vypráví o polské porodní sestře Stanisławě Leszczyńskiej. Ta vedla velice úspěšně tisíce porodů v hrozných podmínkách koncentračního tábora, bez jediného úmrtí dítěte či matky. Kniha pojednává nejen o životě v koncentračním táboře, ale i životě před a po válce. Příběh je vyprávěn z několika pohledů, takže zmiňuje osudy několika postav a to, jakým způsobem různé události vnímaly.

Co si o knize myslím?

Kniha se dobře čte a graficky je hezky zpracovaná. Je to rozhodně silné téma a někdy jsem ji musela na chvíli odložit, abych vůbec mohla zpracovat, co se vlastně odehrálo. Překvapil mě autorčin styl psaní, je to něco jiného, než jsem doposud zkoušela a myslím si, že to nemusí sednout úplně každému. Trvalo mi delší dobu, než jsem se zorientovala v tom, kdo příběh vlastně vypráví, kvůli častému střídání vypravěčů.

Doporučila bych ji?

Ano, tuto knihu rozhodně doporučuji. Ačkoliv jsem se chvíli v knížce ztrácela, nakonec jsem si četbu užila a více mi to přiblížilo život těhotných žen v koncentračních táborech.

Tipy na temné, skvělé zimní čtení

Do svého domova nás pozve silně nábožensky založená rodina desetileté Bundy žijící na nizozemské farmě. Jeden osudový okamžik, kdy se bratr Bundy vydá bruslit na zakázané místo a těsně před Vánocemi se utopí, obrátí život rodiny o 360 stupňů. O smrti se nemluví, o mrtvém bratrovi se nemluví, vlastně nikdo s nikým už nemluví a dospívající dívka je nechána sama sobě napospas, svým nejistotám a stále temnějším fantaziím, které směřují k děsivému konci. S podzimním nevlídnem souznící román, čirá temnota a deprese od začátku do konce.

Úžasné zjevení na poli současné české literatury, Lucie Faulerová. Stylově velice zajímavá a neobvyklá autorka. Hlavní hrdinka? Také mladá dívka, také rodinná tragédie, také hlava plná problémů, dilemat a traumat. Nejtěžší boj musí každý ze tří sourozenců svést se svou vlastní hlavou. Přes všudypřítomnou depresi si každá z postav ale zachovává i svůj osobitý druh humoru.

Temnota a deprese i do třetice. Zajímavá novela další mladé české autorky. Bar Ticho, místo kde hledá útočiště hlavní hrdinka jako teenager, ve dvaceti i ve třiceti. Chce být lepší než ostatní, úspěšná, rychle žít, vše rychle získat, a pořád se jí to nedaří. Pořád utíká před světem, sama před sebou.

Z OČÍ DO OČÍ

rozhovory

Formuje směřování školy, její tvář vůči veřejnosti, ovlivňuje atmosféru mezi zaměstnanci i studenty, snaží se, aby všichni byli spokojeni, aby škola prostě šlapala. Kdo? No přece pan ředitel, Dalibor Kott, kterého jsme si vybrali jako prvního pro naši rubriku rozhovorů.

Chtěl jste vždy být učitelem a posléze ředitelem?

Každý z nás toužil jako malý něčím být a já jsem toužil být řidičem autobusu nebo učitelem a tomu jsem tedy skutečně přizpůsobil své hraní. Když jsem si tedy hrál na učitele, tak tím trpěla celá rodina. Nakonec jsem rád že jsem se stal učitelem a ne řidičem.

Pravdivá odpověď na otázku, jestli jsem chtěl být ředitelem, je - dlouhodobě ne. Chtěl jsem být spíše zástupcem ředitele a to opravdu kolegovi Holzebecherovi závidím.

Kam jste chodil na střední školu?

Na gymnázium jsem nebyl, byl jsem na Střední průmyslové škole železniční v Šumperku. Na škole jsem bydlel na intru, jelikož pocházím z Ostravy. Za tyto čtyři roky jsem naprosto stačil poznat České dráhy, a tak jsem věděl, co dělat nechci. Moje paní učitelka matematiky se ve třetím ročníku rozhodla, že budu učitelem, a tak jsem dostával testy na opravu, čímž si v podstatě ulehčovala práci.:-) Taký momentálně hledám někoho takového na naší škole, avšak dosud neúspěšně.

Jak dlouho jste už na Slovaňáku?

A můžu u toho používat kalkulačku? Na Slovaňák jsem přišel v roce 2007, odešel jsem v roce 2015 a do funkce ředitele jsem nastoupil v roce 2018. Před Slovaňákem jsem učil na Gymnázium Terezy Novákové.

Co je pro vás na vaší práci nejlepší a co je naopak nejhorší?

Tak kolik máme času? To je samozřejmě otázka opravdu na hodně dlouho, tak alespoň zkráceně.

Nejvíce mě baví, když se něco opravdu vydaří. Děláme dost zpětných vazeb, například loňské třídní schůzky, které probíhaly online formou. Na ně byla velmi pozitivní zpětná vazba. Co se mi nelíbí? To, co je těžké, je říkat špatné věci lidem. To mi nedělá dobře, ale bohužel vnímám, že je to něco, co ředitel občas také musí dělat.

Jak jste se dostal na pozici ředitele?

Tak to je prosté, prostě jsem se přihlásil do konkurzu. Každý, kdo se chce stát ředitelem školy, se musí přihlásit do konkurzu a musí v něm obstát. A mně se to podařilo.

Jaký je podle vás přínos studentského senátu?

Velký. Senát byl ten, který nám tady v roce 2018 hodně pomohl, protože už si dělal sám zpětnou vazbu na výuku a bylo super, že jsme se v 90% toho, co chtěli, shodovali. Musím tedy poděkovat hlavně Hance Svobodové a všem, kteří se účastní.

Mohl byste nám osvětlit, jak probíhá nábor nových zaměstnanců?

Mohl. Je to velmi složité, když někoho potřebujeme a máme čas, tak vypíšeme výběrové řízení. Tak například letos v březnu jsme vypsalí výběrové řízení na pozici učitele, vypsalí jsme možné aproby a přišlo třeba 250 poptávek. Zájemců je hodně, avšak těch kvalitních je opravdu jen velmi málo. Takže z těch 250 jsme vybrali nějakých 10, se kterými jsme udělali pohovor. Pokud u pohovoru uspěli, tak jsme je pozvali na předváděcí hodinu. Nakonec dělali tuto hodinu tři lidé a z nich jsme tedy zrovna vybrali kolegyni Šikulovou. Takže takto se snažíme dělat to výběrové řízení, ale ne vždy je dost času.

Jaké jsou vaše zájmy a čím trávíte volný čas, pokud teda nějaký vůbec máte?

Volného času bohužel mám málo, nicméně i ve volném čase mě baví matematika a jinak se snažím sportovat, v zimě lyže, v létě kolo, badminton a squash. Co si vyčítám je, že nemám čas na čtení.

Chtěl byste nakonec něco sdělit našim čtenářům?

Pro všechny, kteří toto čtete, platí, že vás mám rád a přál bych si, abyste byli se Slovaňákem spokojeni. Budme zdraví, přečkejme tuto podivnou dobu a usmívejme se, jak na tváři tak v duši.

Hádej, kdo to je:

A na rozhovor s kým se můžete těšit příště? Zkuste hádat podle následujících indicií:

„hraju na africký buben djembe, každý ráno začínám ve studené vodě, cvičím jógu, každý den aspoň pozdrav slunci, každý den se učím brazilskou portugalskou s Duolingo, miluju přírodu, les, oceán“

Okénko senátu

Rozhovor s Hanou Svobodovou a Martinem Plášek, vedením školského senátu
Vincenc Kopečný a Marika Staňková

Jak jste se dostali na tuto pozici?

Hana: Můžu začít? Já jsem to měla v prváku tak, že jsem šla kandidovat do senátu, kde mě delegáti zvolili a byla jsem rok senátorkou, přičemž v březnu nás zavřeli. Na konci roku si mě už tehdejší předsedkyně Nela Bebarová a Verča Kasardová vytipovaly, že bych mohla převzít senát. Takže jsem to převzala s jedním klučinou, kterého pak v půli druháku nahradil právě Martin.

A co všechno vaše funkce obnáší?

Martin: Co to všechno obnáší... Mimoto, že mi na ramenou leží tíha vedení senátu a nějaký způsob organizování týmu skvělých lidí, tak bychom měli i zastupovat hlas žáků na naší škole a snažit se komunikovat s vedením, jako třeba loni, když byla distanční výuka. Hanka mě určitě doplní, protože věřím, že ji ještě něco napadne. [smích] Hana: Jak řekl Mártý. Také máme ještě pravidelné schůzky s vedením. I přes distančku jsme s vedením řešili hlavně studovnu a GSN Challenge, takže se úplně běžně stávalo, že se mi v sobotu večer rozezněl telefon s hovorem od pana Sargánka, protože bylo potřeba něco vyřešit. Je to hodně hlavně o komunikaci s vedením a spíše kontrole senátu. Snažíme se o to, aby toho hodně dělaly holky, co to budou přebírat už tenhle rok.

Co vás na vaší funkci nejvíc baví a co naopak štve?

Hana: No, tak baví... celkově ten pocit, že to mám tak nějak pod kontrolou, asi. A že už mám zkušenosti z prváku, kde nás sice v březnu zavřeli, a i z druháku. Také to spojení s vedením, že se dozvíte hodně věcí, jako co se děje, dřív a můžete s těmi informacemi pracovat. Taky mě hodně baví celková práce s lidmi, domlouvat všechno a organizovat. Chceš něco přidat, Martine?

Martin: Já bych jen stručně dodal, že je hrozně fajn, že když třeba byl teď nedávno Halloween a já jsem se na plánování nemohl moc podílet, protože jsme byli s Julčou Bauarovou, která bude s Bárou Halmovou přebírat senát, v Řecku, takže za to patří díky hlavně Barči, Hance a se-

nátorům. Ale je vždycky moc super na dané akci vidět dobře odvedenou práci. Na Halloween přišlo přes 200 lidí a reakce byly pozitivní. Je vždycky hrozně fajn vidět pozitivní zpětnou vazbu na to, co děláme.

Nezdá se vám někdy, že je toho na vás kvůli vaší funkci moc?

Hana: Pořád. Hlavně záleží na tom v jakém období. Když je třeba začátek roku a řeší se volby do senátu, teambuilding, představení senátu prvním ročníkům a teď ještě k tomu proběhly studentské volby do Poslanecké sněmovny, tak toho bylo opravdu hodně najednou a hned vzápětí potom, co skončilo září, tak se okamžitě začal řešit Halloween. Tyto poslední dva týdny jsou relativně v klidu a jediné, co se řeší, je údržba studovny, schůzky s vedením a přípravy na budoucí akce. Momentálně nás čeká pouze jedna menší akce, basket s Jaroškou. Zrovna teď nastalo období, kdy je všechno víc v klidu, ovšem většinou se toho sejde hodně naráz. Ještě k tomu škola a volný čas, moc se to dohromady nedá... Je to náročné.

Martin: Ještě krátce k předchozí otázce: podle mě, když člověk dělá něco takhle dobrovolně, něco, co se občas nepovede a občas se tam vyskytnou nějaké ty fuck-upy, které naštěstí nejdou zase tak moc vidět, ale jsou tam občas, tak s nadsázkou řečeno musím trpět lehkými sebe-destruktivními sklony, protože občas je to opravdu náročné.

Hana: Je to krásné, milujeme to.

[smích]

Když už jsme u toho, co děláte ve volném čase kromě senátu?

Hana: Mně ho moc nezbyde a myslím, že Martin je na tom možná ještě hůř. Když nepočítám školu, včetně letošní ročníkové práce, senátu, tak dělám DofE, chodím do fitka a tím končím. Víc už toho nejde. Za poslední měsíc bylo například hrozně super divadlo s paní profesorkou Janěčkovou, kde jsme byli asi třikrát. Tímto zdravím!

Martin: No... [smích] Tak toho volného času vážně moc není. Mimo školu a senát jsem rok členem České středoškolské unie a to mi zabere asi nejvíc času. Mimoto taky plním DofE

a občas si zajdu do posilovny, když to jde, hlavně tedy ráno, protože odpoledne většinou nestíhám... Je to náročné, ale baví nás to.

Jaká témata aktuálně v senátu řešíte?

Martin: Ono to není žádné tajemství, takže to určitě můžu prozradit. Na prosinec chystáme psaní dopisů, což je každoroční akce pořádaná organizací Amnesty International bojující za lidská práva. Tato akce se na Slovaňáku bude pořádat třetím rokem a spočívá to v tom, že studenti budou moci podepsat dopis, který bude poslán na pomoc lidem, kteří jsou uvězněni nebo jim hrozí trest smrti a podobně. Určitě se o tom dozvíte brzy víc. (akce úspěšně proběhla na začátku prosince) Také jsme hodně řešili jídelnu, jestli byl dobrý krok prodloužit obědovou pauzu a jestli by nebylo fajn přidat ke sladkým nápojem vodu, která by tam už měla být, pokud se nepletu. Další plánovaný projekt je basketbalový zápas s Jaroškou a sháněli jsme prostředky na projekty, které proběhnou na začátku nového kalendářního roku, ale ty už asi nemusím podrobně rozebírat.

Hana: Je zajímavé, že už v listopadu řešíme projekt, jež proběhne koncem dubna, jelikož potřebujeme, aby byl už vyřešený zhruba v půli ledna, a ten se jmenuje Slova. Proběhl v roce 2019 a měl být i v roce 2020, ale zrušil se kvůli covidu. Pokud nám to situace dovolí, tak v prosinci bude basketbal (bohužel covid opět zhatil naše plány) a v dubnu budou právě Slova, kde jsou podrobnosti ještě tajné.

A chtěli byste něco vzkázat našim čtenářům?

Hana: Za mě? Ať sledují instagram senátu, protože tam vychází týdenní rozhovory a právě máme za sebou adventní speciál. Každé pondělí ráno je tam nový díl rozhovoru Keeping Up With Slovaňák, to je asi tak vše.

Martin: Já bych vzkázal, ať se přidají do senátu, protože je to super zkušenost a je to moc fajn. Pojdte do senátu!

Hana: Přesně tak!

Děkujeme za rozhovor!

Tajemství run

